

BIBLIA PENTRU COPII

povestită de Părintele Necula

Patimile și Învierea Mântuitorului

Ilustrații de Cezar Mandă

Despre cât de greu l-a fost Mântuitorului Iisus Hristos

Dragii mei prieteni, mici și mari deopotrivă, ne apropiem de finalul scrierii Poveștii care este mai mult o Vestă – *Viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos*. Am plecat la drum povestind copilăria Sa, cu toate ale ei, apoi L-am urmat printre oameni spre a ne bucura cu ei de toate minunile și darurile Sale. Ne-am minunat și L-am admirat cât de Dumnezeu-Om ne este.

Știu, cuvintele mele n-au fost întotdeauna ușor de urmărit, dar nici nu putem să spunem altfel lucrurile decât așa cum s-au petrecut, sau cum ne-au fost ele dăruite de către povestitorii cei de demult...

Începem împreună cu Ioana și Florin, prietenii mei și ai voștri, sper, un nou pelerinaj, o nouă călătorie. Ne vom ține aproape de Ierusalim și în Ierusalim, pe străzile sale, printre oamenii săi, prin piețe și în colțurile palatelor. Ceea ce vom vedea cu ochii minții, vom scrie împreună. Îndrăznesc să spun că vă invit să fiți cu noi detectivi în aflarea modului în care Mântuitorul Și-a trăit ultimele zile printre noi, oamenii.

La toate cărțile pe care le am acum la îndemână și despre care v-am povestit în primul volum – Sfânta Scriptură și textele din Sfânta Tradiție – nu vom adăuga nimic. Doar vom ține cont, mult, de o carte care se numește *Triod*, un volum de texte numite *innuri* – poezii care se cântă, dacă vreți –, dedicate trăirii sufletești în Postul cel mare al Paștelui și ultimelor zile în care Domnul Hristos este prins, judecat, răstignit...

Vreau să nu vă speriați, și de aceea vă spun, prietenii mei buni, că Hristos a Înviat. Prin urmare, nu ne temem să povestim despre cele ce s-au întâmplat pentru ca El să fie Biruitor morții Sale, deschizându-ne și nouă posibilitatea de a fi nemuritori prin Har.

Vreau să înțelegem că asta nu înseamnă acum că nu putem avea emoții ori că nu putem gândi cu dragoste la cele întâmplate. Recunosc că eu, pe când eram cam ca voi de mic ori mare, ce să zic, ascultând cele petrecute Mântuitorului, m-am supărat și am cam lăcrimat. Dar, și când am aflat cum a biruit prin Înviere, m-am bucurat foarte tare. Așadar, ne ținem tari și povestim împreună.

Știu că acum sunt la îndemâna copiilor multe filme, desene animate ori benzi desenate cu tot felul de personaje. De aceea, l-am rugat pe Cezar Mandă să „scrie” cu penelul său pagini de culoare și inspirație lecturii. Sper din toată inima să vă placă, așa cum sper să placă și Ioanei, și lui Florin, prietenii mei din volumele scrise până acum ale Povestii care este mai mult o Vestă.

Așadar, începem, plecând în Betania – vă amintiți că e satul în care locuiau prietenul Domnului Iisus, Lazăr, și cele două surori ale sale, Marta și Maria. La drum!

LBRIS

We know
books

Capitolul 1

Învierea unui prieten

Pelerinajul nostru spre minunata zi a Învierii Domnului Iisus Hristos începe dintr-un sat de care abia ce ne-am despărțit, în ultimele pagini ale volumului trecut – Betania. Nu mai repovestim împreună despre locul, apropiat de Ierusalim, unde se aflau satul și casa în care locuiau Lazăr și surorile sale, Marta și Maria.

Din Tradiție, știm că cei trei erau copiii unui oarecare Simon, fariseu cu inima dăruită lui Dumnezeu, și că Lazăr s-a împrietenit cu Domnul – nu pentru multe personaje din lumea aceasta s-a folosit exact acest nume: Prietenul Domnului.

Putem bănuși, și nu cred că greșim, că viața lui Lazăr s-a legat de-a Mântuitorului prin multa vorbire despre Împărăția lui Dumnezeu. Cred că, știindu-și starea de sănătate, Lazăr insista să cunoască mai ales cele despre viața veșnică, despre modul în care sufletul biruiește moartea.

Celelalte două personaje feminine din casă, surorile lui Lazăr, Marta și Maria, arată cât de frumoase erau familiile vremii. Bănuim că lipsa părinților – se pare că erau stinși de ceva vreme, tatăl Simon nu cu foarte mult timp în urmă – îi apropiase pe copii. Sau, mă rog, copii poate că e un pic prea mult spus, pentru că trecuseră de vârsta adolescenței. Dovada? Puteau primi călători în casă pentru a-i sprijini și fetele puteau servi la mese ca și cum ar fi fost capul familiei. Tot așa, odinioară, soacra lui Petru în Capernaum, după vindecarea sa de o boală grea, servea la masă Mântuitorului.

Se vede că Mântuitorul Se simțea bine în casa lor. Odată, pe când, tot așa, urca la Ierusalim, odihnind la masă în mijlocul lor, Domnul propovăduia cuvintele vieții veșnice.

Dacă privim atent la povestea din Scriptură, înțelegem că Lazăr asculta dimpreună cu alți bărbați cele pe care Domnul le rostea. Maria, fire mai rugătoare, încetează să mai servească la mese și, plină de emoție, ascultă și ea, în rând cu oaspeții. Marta, fire mai deschisă, se enervează și mustră prietenește pe Domnul că nu-i atrage surorii sale atenția că a lăsat-o singură în slujirea ei de gazdă. Și-I cere să-i spună acesteia să o ajute. Doar că Domnul răspunde cererii Martei cu o mustrare plină de

LEBRIS

We know
books

LBRIS

We know
books

tâlc: „Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești. Dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.” (Luca 10.41-42)

Vedem, așadar, că Mântuitorul nu Se sfia să-i pună la punct și pe prietenii Săi dacă simțea că nu au dreptate întru totul.

Ioana mă întreabă dacă se va fi supărat Marta. La cum o știu acum, din rugăciune și din dragostea ei pentru gospodine, căci le este Sfânt protector, nu cred. Dar nici nu avea prea mult timp să mediteze, pentru că pe masă lipsea apa sau vreun fruct, ori într-un colț vreun om rămăsese fără mâncare...

Ce spune Hristos este legat de altceva. Îi atrage Martei atenția că masă vor mai pune, dar pe El nu-L vor avea mereu în mijlocul lor. Și avea dreptate.

Să revenim însă. Ne aflăm în vremea Paștelui, vreme primăvărată, și în Țara lui Israel, Țara în care se desfășoară povestea noastră. Câmpiile seamănă cu niște mățăsure verzi întinse peste aburul apelor. Din loc în loc, pâlcuri de măslini alcătuiesc un ochi de umbră, de liniște, iar drumurile capătă o lucire orbitoare, sub efectul razelor de soare primind o strălucire ca de stele: aspre și golite de răcoare.

Domnul Hristos știa că este ultima Sa urcare la Ierusalim? Sunt convins că da. Le povestise în multe rânduri Apostolilor Săi despre toate ce aveau să vină peste El și peste ei, deopotrivă. Știm din Scriptură că momentele Pătimirii Sale au fost mereu și mereu descrise ucenicilor, pentru a-i învăța ceea ce urmează. Dar cum să-i înveți cu Învierea?

Vă amintiți, cred, că noi am povestit despre învierea fiului văduvei din Nain și despre învierea fetiței lui Iair, mai marele sinagogii din Capernaum, minuni făcute pe drum, printre oameni, fără ca aceștia, vai, să înțeleagă mereu despre ce este vorba.

De data aceasta a ales altfel. Credem că minunea ce urmează să o povestim împreună nu se întâmpla la mare distanță de

momentul ultimului Paște. Textul în întregul său este cuprins în Evanghelia de la Ioan (11.1-45) și reprezintă una dintre cele mai frumoase povești despre prietenia adevărată.

Ce aflăm de la Ioan? Că un oarecare Lazăr – despre care noi tocmai am învățat câte ceva, ca și despre surorile sale – era bolnav. Ioan ne spune că sora acestuia, Maria, unse pe Domnul Hristos și-I spălase cu lacrimi picioarele și I le ștersese cu părul capului. Domnul mărturisise că ea făcuse toate acestea pentru a-L pregăti de așezarea în mormânt, după obiceiul de atunci și acum al punerii în mormânt a celor care pleacă... De aceea și credem că povestea noastră se desfășoară aproape de momentele care sunt miezul volumului nostru.

Ei bine, trimit surorile lui Lazăr la Domnul mesageri să-I spună că fratele lor este bolnav: „Doamne, iată, cel pe care îl iubești este bolnav!” Departe de a fi neatent la durerea lor, Hristos Domnul spune totuși că boala prietenului Său nu va fi spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu.

